

Goeden morgen, vrienden.

Voordat wij met de eigenlijke bijeenkomst beginnen, heb ik alvast een paar mededelingen voor U. Ik treed vandaag n.l. alleen als inleider op, omdat we weer een experiment willen uitvoeren en wel dit:

Wij zijn thans in staat contact op te nemen met iemand, die meent de inhoud van Jezus' leer te kunnen weergeven op een wijze, die voor U bevattelijk is. Deze persoon behoort niet tot onze eigen groep - hij behoort dus tot een andere groep - maar heeft zich welwillend beschikbaar gesteld en hij zal dan ook een aantal lezingen houden. Wij hopen, dat het mogelijk is er een aantal van te kunnen vormen in vervolg. Dit zullen waarschijnlijk drie à vier lezingen zijn.

In deze lezingen krijgt U dan dus niet meer - zoals wij tot nog toe hebben gedaan - een belichting van de figuur Jezus, maar naar ik meen een tamelijk diepgaande verhandeling over de inhoud van zijn leer en zijn zienswijze. Wij hopen, dat wij in staat zullen zijn dit in deze groep volledig te kunnen brengen. Wij hebben ook voor de andere Zondagsgroep ongeveer dezelfde lezingen. Wij vinden het n.l. nogal belangrijk. Wanneer deze lezingen zijn afgelopen - dat zal dus ongeveer twee maanden zijn - dan krijgt U van ons nog een enkele samenvattende lezing.

En dan hebben wij natuurlijk ook nog te maken met het Paasfeest. Rond deze tijd worden ook daaraan nog bepaalde beschouwingen gewijd. Maar in ongeveer twee en een half à drie maanden menen wij toch, dat wij klaar zijn met deze reeks van lezingen, die een soort cursus hebben gevormd. Daarna wordt de groep opengesteld. U krijgt dat nog precies te horen, maar U weet dus nu reeds, dat over ongeveer drie maanden deze groep weer open is. Daarna zullen wij waarschijnlijk met een ander programma beginnen, met een andere reeks lezingen.

En dan zijn er verder nog bepaalde punten, die ik meteen hier kan aanstippen, daar zij voor Uw groep belangrijk zijn. Gezien de inhoud, die de lezingen in de eerstvolgende tijd zullen hebben, zullen wij enkele sprekers inlassen, die vooral - laten we zeggen - het bijna dichterlijke genre beheersen. Zij behoren gedeeltelijk tot onze eigen groep, gedeeltelijk tot andere groepen. Ook hier zullen wij trachten een overeenstemming te brengen tussen de twee Zondagochtendgroepen.

Dat heeft een bedoeling. Wij willen n.l. trachten om zo mogelijk deze ochtendgroepen op een gelijk peil te eindigen, zodat ook een vrije uitwisseling van leden tussen deze beide groepen weer mogelijk zal zijn, wanneer ze worden opengesteld. Het lijkt ons dan het beste - U kunt ook daarvoor Uw voorzorgen vast gaan nemen en ook gaan spreken met elkaar, hoe U dat wilt doen - dat dus één groep wordt gemaakt, waarmee wij een volgend seizoen, beginnend in September (half September wordt die groep dus weer gesloten) betrekkelijk diep filosofisch willen ingaan op de verschillende cosmische stellingen, die wij kennen. Ook weer zoveel mogelijk met experts van verschillende groepen als spreker en als gast. Terwijl de tweede groep weer een heel simpel begin als wijdingsgroep krijgt. Wij bereiden U daarop vast voor, dan kunt U zelf onder de hand Uw houding gaan bepalen. U kunt dat bespreken onder elkaar.

Dan zou ik nu dus Uw speciale aandacht willen verzoeken voor onze gast, die zijn naam liever niet hekend gemaakt ziet en deze zal U dan zijn eerste lezing voorleggen over de geheime leer, zoals Jezus die heeft gegeven aan zijn leerlingen. Het zal iets verschillen van hetgeen U gewend bent. Wij hopen, dat U over dat verschil zult kunnen heenstappen om zo de inhoud beter te begrijpen en te waarderen. Ik voor mij wens U een gezegende bijeenkomst verder.

Goeden morgen, broeders en zusters.

Men heeft mij aangezocht om met U te spreken over de geheime leer van Jezus. Ik moet dan allereerst beginnen U duidelijk te maken, hoe deze leer is ontstaan en hoe zij haar relaties vindt met oudere leerstellingen. Ik stel mij voor dit in enkele regelen te doen. Daarna zal ik enkele hoofdpunten met U behandelen.

Zoals ik heb vernomen, is het niet gebruikelijk op deze bijeenkomsten vraagstelling mogelijk te maken. Ik meen echter, dat - wanneer blijkt dat Uw interesse hiervoor voldoende en Uw begrip hiervoor voldoende is - ik een volgende maal, voordat ik met mijn lezing begin, U in staat zal stellen te verzoeken onduidelijke punten op te helderen.

Jezus was wat men op aarde noemt "een oude ziel." Hij heeft bestaan als mens in een groep, die op een andere planeet leefde, voordat op deze aarde de mensheid bestond. Hij is daarna op deze wereld geweest in - wat U waarschijnlijk zult noemen - de eerste Atlantische periode. Hij heeft toen ook de taak van priester en leraar op zich genomen.

Waar hij behoorde tot de bewusten, had hij reeds omstreeks zijn tiende levensjaar een groot gedeelte van zijn oude wijsheid teruggevonden, zodat hij beschikte over een geheugen, dat een groot aantal waarden van vroegere levens - zij het misschien magisch - bereikbaar maakte ook in zijn bestaan als drager van de Christusgeest.

Jezus zelf heeft deze leer vervolgens aangevuld door studies en onderzoek. Gedeeltelijk heeft hij deze studies gedeeld met zijn neef Johannes, die echter niet in staat was de volledige leringen te begrijpen en als resultaat werd tot Johannes de Doper.

Tijdens zijn openbaar leven heeft Jezus deze leerstellingen compact en kort meegedeeld aan speciale leerlingen, die niet altijd tot de Apostelen behoorden. Zijn wijze van weergeven zal ik hier niet kunnen imiteren. De leer zelf, zoals hij ze heeft weer gegeven, nam in haar gehele ontwikkeling ongeveer twee jaar. In het laatste jaar heeft hij wel gesprekken gehouden over de grondwaarden hiervan, maar geen speciale scholing meer gegeven. Dat is de geschiedenis van deze leer. En nu de leer zelf.

U zult begrijpen, mijne broeders en zusters, dat Jezus' eerste zoeken geweest is naar de kern van zijn bestaan, de kern van zijn leven. Waar hij juist hiermede een lange tijd is bezig geweest (terwille van het geheugen was dat belangrijk) vinden wij in het begin van zijn leerstellingen vooral bepaalde gegevens omtrent reïncarnatie; verder bepaalde gegevens omtrent bewustwording en de daarmee verbonden waarden.

Ik zal deze leer geven, alsof ik ze hier zelve geef, ofschoon ik, mijne broeders en zusters, zeker ervan overtuigd ben, dat ikzelve niet in staat zou zijn een dergelijke leer van het begin af aan op te bouwen. Ik meen echter hiermede het geheel bevattelijker te maken.

Wanneer een mens op aarde leeft, is dit de wil Gods. Maar tevens is het de wil Gods, dat de mens op aarde leeft met een redelijke vrijheid van handelen en denken. Zijn komen op aarde kent dan ook grote vrijheden. Toch zal degen, die zich bewust wordt van de waarden van het leven, kunnen teruggrijpen op vorige existenties.

Het is noodzakelijk, dat een ieder begrijpe, hoe de werkelijke inhoud der reïncarnatie is. Menige mens ziet dit als een continuïteit van bestaansvormen, die achter elkaar volgende een langzame ontwikkeling betekenen in één bepaalde richting, waarbij veel eigenschappen worden overgedragen van het ene lichaam op het andere. Dit nu is niet het geval. In elke mens leeft de kracht, die God aan de eerste mens gaf: het goddelijke bewustzijn, dat zich openbaart door de stof in vele vormen. Dit bewustzijn, stammend uit het Goddelijke en zijnde kracht van de Vader, leeft zich uit in verschillende facetten, in verschillende openbaringen.

Elk leven is een afzonderlijke openbaring en verschilt als zodanig van voorgaande levens in aanmerkelijke mate. Het is dus dwaas te denken, dat men zijn huidig leven baseren kan op voorgaande levens. Elk leven is een aanvulling van

*m.i. Hoe ik bent in dat
was ik bent*

het bewustzijn. Van het weten en aanvaarden van de Vader, dat groeit binnen elke mens. Eigenschappen, die nu in de stof de Uwe zijn, zijn eigenschappen, die behoren bij deze vorm, bij deze uiting. Een terugvoeren van deze eigenschappen op vroeger bestaan is dwaasheid. Slechts de eigenschappen, die de ziel zich bewust verworven heeft, zullen in elke uiting weer mede worden geopenbaard.

Indien men U zegt: Gij zijt vroeger een vorst geweest of een slaaf, lach er om. Niet wat gij geweest zijt, doch wat gij heden zijt is belangrijk.

In het leven nu moet de ziel de mogelijkheid vinden tot een zo groot mogelijke bewustwording. Deze zo groot mogelijke bewustwording ligt in een zo intens mogelijke beleving van haar huidige wereld en haar huidige toestand. Bedenk wel, dat slechts hij of zij, die in het heden leeft, een volledige beleving voor zichzelf kan bereiken.

Dit is de inhoud van één der eerste lessen. Hierop volgt onmiddellijk de beschouwing omtrent de waarden, die voor elke mens gelegen kunnen zijn in het stoffelijk bestaan en hoe deze met de ziel tezamen een sterkere eenheid met God en groter realisatie van het Goddelijke mogelijk maken.

Wanneer de ziel op aarde leeft, gebonden aan stoffelijk bewustzijn en stoffelijke vormen, is zij toch zichzelf. Zichzelf zijnde draagt zij in zich de kracht van de Vader. Dit bewust te uiten in heel haar bestaan en leven is de taak, die haar wordt opgelegd.

Een mens, die zegt: "Dit is voor mij niet te dragen, dit is voor mij te zwaar," vergist zich. Alle dingen zijn voor een mens te dragen, te ondergaan, zoals alle dingen voor een mens te bereiken zijn. Want het is niet slechts de mens zelf, de beperkte stoffelijke vorm, die hier op aarde leeft en zijn taak vervult. Het is de ziel, die - direct verbonden met de Vader krachtens de Wil, geuit op de dag der Schepping, toen de mens geboren werd - zich openbaart in de stof. En de ziel, één zijnde met God, vindt niets onmogelijk. Wanneer gij dus Uw weg gaat in de stof, bedenk de volgende punten:

Het Koninkrijk des Vaders bestaat in en buiten U. Alle dingen in en buiten U behoren aan God. God is in hen, zoals Hij leeft in U. Dit U realiserende zult gij een band kunnen vinden, die U en alle wereld vereent. In dit één-zijn zult gij gedreven worden tot handelingen en daden, die volgens de beperkte mensheid niet redelijk en niet zuiver zijn. Zij zijn niet redelijk, omdat zij waarden verwerpen, die de mensheid hoogstelt. Niet zuiver, omdat ze zich niet houden aan de wetten van logica. Niet houden aan datgeen, wat de mens kan overzien.

Men moet er zich bewust van zijn, dat in vele gevallen sterven intenser leven betekent dan voortbestaan. Wie op deze wijze het leven leert zien, zal voor zichzelf vaststellen: Eén ben ik met alle mensen. Eén ben ik met alle dieren, met alle planten, met alle dingen. Wanneer ik schouw naar de bloemen op het veld, zijn zij voor mij het symbool van Gods kracht en bewijzen zij mij, hoe ook mijn leven kan zijn. Wanneer ik opschouw naar de sterren, dan weet ik, dat zij in mij wonen en zie ik daarin het Huis mijns Vaders. Zo leeft men, niet door een zelfverloochening, maar door een zelfopenbaring en een zelfuiting.

Zelfopenbaring. Steeds weer zal blijken, dat - indien gij zoekt naar waarheid en kracht - in U grotere vermogens schuilen, grotere mogelijkheden, dan ge ooit hebt vermoed. Zo zult ge door in de stof te streven naar het schijnbaar onmogelijke, het onmogelijke mogelijk maken en weten: De Vader werkt door mij.

Gij zult ook niet redelijk meer handelen. Want de rede der mensen is gebouwd op de beperking: Ik, mijn land, mijn volk, mijn gezin, mijn huis, mijn bezit. Maar deze dingen zijn niet werkelijk, omdat de Vader in alle dingen is en zo alle dingen gelijkelijk U behoren en U niet behoren. Waar nu alles U behoort en niet behoort, zult gij verwerpen iets meer te bezitten dan anderen. Indien alles gelijkelijk Uw eigendom is en gelijkelijk niet Uw eigendom is, zult gij altijd voldoende hebben en toch zult gij nooit rijk zijn.

De mens noemt dit dwaasheid. Doch wie zich bewust is van de Vader weet, dat dit wijsheid is. Want slechts wie alle dingen bezit en niet bezit tegeliker-tijd, is in staat de vreugde van alle dingen, de kracht, die de Vader uit in alle dingen, voor zichzelf te verwerken en in zichzelf als intense vreugde te belevén. Gelijkelijk. Waar dit bezit geen bezitten inhoudt in de vorm van beheerst worden door, zal niemand de zorgen en de lasten van het begrip bezit dan te

dragen krijgen. Zo zult gij vrij zijn. De vrijheid, die ge gevonden hebt, door te bezitten en niet te bezitten, en niet bezittende te bezitten, brengt in U alle kracht tot uiting op het vlak, dat voor U het meest belangrijk is.

(Correctie: Bij het gebruik van de hersens van het medium vind ik hier "vlak" als eerste uitdrukking voor dit begrip. Ik zou dit anders willen omschrijven: De bewustzijnstoestand.)

Wie zich bewust is van de verwantschap, die ligt tussen zichzelf en alle dingen, zal voor zich zoeken naar de grootste verwantschap, die bewust kenbaar en te begrijpen is. En dan zal men ontdekken: Ik ben verwant aan alle mensen in de eerste plaats. Dan aan de dieren. Daarna aan de planten. Eerst daarna aan andere dingen. In deze volgorde zal men dus de belangen schatten van hetgeen men in de wereld doet, beperkt als men is door de beperking van een lichaam.

Wanneer ik tot de mensheid spreek en ik deel slechts haar vreugden, zo breng ik de mensheid niets nieuws. Ik verbeter haar niet, noch verbeter ik daarmede mijzelve. Mijn weg zal mij dus voeren tot hen, die lijden in de mensheid. Niet opdat ik lijde met hen, maar opdat zij mijn vreugde en mijn vrede zullen delen.

Wanneer zij beperkt zijn in hun vrijheid door ziekte of gevangenschap, dan zal ik tot hen gaan en hun vrijheid geven, voor zover mij dit mogelijk is. Niet omdat ik de banden wil verbreken, maar omdat ik het bewustzijn van vrijheid in hen wil wekken, dat in mij leeft.

Indien ik steeds weer aan allen de eenheid met mijn wezen kenbaar maak en zo allen in mij ken, zal ik de Vader in mij kennen. Wie nu de Vader in zich kent, heeft het bewustzijn verworven, dat hem doet gaan boven alle wereld en sterren, in alle wereld en sterren, in alle zijn, samen met de Vader in de kracht, die wij noemen: Zijn Koninkrijk.

Dit was de tweede les. Ik zal zo vrij zijn enkele van de consequenties voor U duidelijk te maken.

De grondslag van deze lering is de eenheid, die in het Goddelijke bestaat, die in elke mens geuit is en door elke mens gerealiseerd kan worden. Wanneer Jezus spreekt over het Koninkrijk Gods, dan bedoelt hij hiermede deze eenheid, die bestaat in alle werelden, in alle sferen. Hij geeft ons daarmede de oorsprong van alle vreugden, de inhoud van alle krachten.

Wanneer zijn leer een leer van naastenliefde is, dan is zij dit, omdat naastenliefde identiek is met de liefde tot God en de liefde tot God identiek is met de liefde voor jezelf. Hij geeft ons hele reeksen van leringen, waarin hij steeds weer de nadruk legt op ditzelfde punt. Ik meen het met het voorgaande voor heden duidelijk genoeg gesteld te hebben.

Ik ga nu over tot een les, die verder ligt in Jezus' leringen, maar m.i. hierbij kan aansluiten, n.l. de les over de gedachten.

De gedachte is de werkelijkheid, zoals zij in ons bestaat. Wanneer gij denkt, dat de Vader met U is, is Hij met U. Wanneer gij denkt verlaten te zijn, zijt gij verlaten. Dus indien gij Uwe gedachten niet beheerst, wees voorzichtig, want zij kunnen U ongeluk en onvrede brengen. Doch indien gij ze beheerst, zijn zij U de kracht, die U steeds sterker zal voeren tot bewustzijn van de Vader en eenheid met Zijn werken.

Indien gij denkt, laat de gedachten steeds geleid worden door deze éne grote vraag: Zou God Zich in deze gedachte kunnen uiten? Indien gij daarop kunt antwoorden: "Ja, want deze gedachte is goed en in haar ligt de kracht des Vaders," zo weet, dat deze gedachte een werkelijkheid is, die in Uw wereld nog niet geboren werd.

Het zal de mens soms moeilijk zijn de consequenties van zijn eigen gedachten te dragen en te aanvaarden. Maar het dragen en aanvaarden van deze consequenties is beter dan het weigeren te denken. Jezus maakt hierbij de opmerking: "Ofschoon ik weet, dat ik zal moeten lijden en ondergaan volgens de begrippen der mensen door de gedachten, die in mij leven, zo weet ik, dat ik zal herrijzen, sterker en meer dan de mensen, juist door deze gedachten."

De gedachte is het bewustzijn, dat wij in ons dragen. Indien deze gedachte gericht is op God, zal zij gericht zijn op heel Zijn schepping. Indien zij vrede kent met God zal zij ons vrede brengen en met de schepping en met onszelven. Wie nu vrede heeft met God en met zichzelf, kan de kracht Gods van uit zich-

zelf uiten. Zijn gedachte wordt dan tot voertuig van de Vader Zelve, Die zich zo openbaart.

Indien gij zegt: "Weest bevrijd van Uw zonden," zo zullen zij bevrijd zijn, tot wie gij spreekt, indien Uw gedachte rein is en één met de Vader. Indien gij zegt: "Weest gezond," zo zullen zij gezond zijn, want in de gedachte leeft de Vader; en niet gij maar de Vader spreekt door U.

Indien gij gaat over de wereld en Uw gedachten zijn met de Vader, zo zullen alle elementen U gehoorzamen en U dragen op al Uw wegen. De beheersing der elementen is niet de taak des mensen, maar de taak van de Vader. Het is de kracht van de Vader, die ze beheerst. Zo Uw gedachten de kracht van de Vader in U kenbaar maken, zult gij - één met deze kracht - meester zijn, terwijl gij de Vader dient.

Maar bedenk, dat wie dient door zijn meesterschap, nederiger moet zijn dan een ieder. Dus indien gij U beroemt op hetgeen gij volbrengt in de naam van de Vader, weet, dat de kracht U genomen wordt. Doch indien gij Gods dankt voor de kracht, U gegeven en Hem smeekt met U te zijn, wanneer gij U bewust zijt, dat gij juist door de kracht, die ge moogt geven, minder rechten hebt dan zij, die die kracht niet kennen en in hun onbewustheid verdergaan, dan zult gij dienende de mensheid, dienende de Vader, één zijn met Hem in alle tijden. Dan zal er geen scheiding zijn tussen U en Hem, waar - de gedachte in U de gedachten des Vaders zijnde - Hij in U spreekt, Zijn wezen aan U openbaart, en U zo verheft tot eenheid met Hem.

Dat is het derde en laatste punt, dat ik op deze bijeenkomst met U wilde behandelen. Wanneer U meent, dat deze lessen voor U niet geschikt zijn, dan kunt U dit aan mij of een der andere sprekers zeggen. In dat geval zal ik mij terugtrekken. Maar indien gij meent, dat hieruit een mogelijkheid tot bewustwording voor U geboren wordt, zo hoop ik U te kunnen dienen door de gedachten uit te spreken, die ik ken en geleerd heb van de Meester. Dan zal ik - deze gedachten met U delende - trachten met U de eenheid te bereiken, die de eenheid des Vaders is, waarop Jezus doelde. Opdat wij, verschillend in sfeer en wereld en bewustzijn, één zijn in Hem, Die ons heeft geschapen en ons doet leven te allen tijde. Goeden morgen.

- - - - -

Goeden morgen, vrienden.

Nu moet ik U natuurlijk eerst vragen, of U bezwaren heeft tegen de vorige spreker, of dat U hem gaarne de volgende maal weer wilt horen. (Graag.) Dan stel ik hier met vreugde vast, dat wij het allen met elkaar eens zijn, stof en geest. Dat is een verheugend feit.

Na deze materie, die zwaar is, zou ik een kleine beschouwing willen wijden aan een onderwerp, dat hier eigenlijk buiten staat, n.l. aan de zon. Zoals Franciscus, de mysticus, eens zeide: "O, zuster Zon, hoe daalt Uw licht over wereld en velden en scheidt het leven weer opnieuw. Gij spreekt mij steeds des Vaders taal. In U vind ik mijn God herboren. En in Uw kracht versterkt, ga ik als weer tevoren in volle kracht en vol geloof."

Zon. Wie de duisternis van de avond kent, wanneer de wolken het licht wegsluiten, wie gaande door de sluiers van de nevel mistroostigheid voelt sijn-pelen in eigen gemoed, die weet wat het licht en wat de zon betekent. Wanneer de tijd komt, dat de zon haar gloed weer mild en warmend schenkt, wanneer het stalen grijs van de hemel plaats maakt voor het tere dichtertelijke blauw, wanneer het licht overal weer kleuren wekt en bloemen doet groeien, dan voelt een mens zich plotseling zo opgewekt en sterk.

Bij het eerste komen van de zon is er een luie tinteling in je bloed. En het is, of je een ogenblik niet weet, hoe je verder moet gaan met de gewende dingen. Heel je wezen schijnt te willen uitgaan in deze nieuwe vrijheid. In dit herboren zijn door het zonlicht, dat weer komt en dat warmte, dat leven geeft.

Ach, de zon is ons een zichtbaar symbool. Want zoals zij daar aan de hemel hangt, een vurige bal met verblindende gloed, voortschrijdende met de uren over de einder, dan voel je, dat zé hier alleen maar een teken is. En naast dit licht, dat wij zien, is er een zon met een licht, dat wij niet zien.

Zoals de jaargetijden op de wereld voor ons bestaan, zo bestaan voor ons de jaargetijden van onze ziel. Want ook onze geest, onze ziel koestert zich in het licht van God: Het licht van een geestelijke zon, die verder trekt langs de hemel en ons soms verlaat.

Eerst is het voor onze geest een kil licht. Het is helder. Wij zien en wij zijn bewust, maar meer weten wij niet. Dan is onze wereld bar en kaal en somber. Dan is het licht ons een onthulling van de verlatenheid, waarin wij leven.

Maar de zon keert weer en keert weer, telkens gescheiden van het vorige bewustzijn door een nacht van schijnbare verlatenheid, waarin slechts een enkel ver licht aan de hemel piekt en enkele gedachten ons soms tot troost en steun worden. Ook de zon van de geest keert weer. Zoals de zon de aarde niet verlaat en dag na dag weer opgaat in het Oosten om haar reis langs de hemel te aanvaarden, zo keert ons het geestelijk licht steeds weer.

Maar wijzelfven verplaatsen ons. Het is alsof het licht steeds dichter bij ons komt. En plotseling bloeien en groeien er in ons gedachten en bewustzijnsvormen, groeien er in ons gevoelens en verlangens. Onze wereld tooit zich.

En dan komt het ogenblik, dat wij het licht bewust aanvaarden. Warm koesteren wij ons wezen in een Goddelijk licht. En gedragen voelen wij ons door nieuwe krachten, die - komende uit alle werelden - door ons stuwen, zodat ons wezen zich ontplooit in een bloesemende pracht van geloof en aanvaarding. Dan zijn wij zo gelukkig. En wij menen: Zo zal het blijven en nooit zal het anders worden.

Maar de zon komt en gaat; het geestelijk licht gaat en komt. En de bloesem van het geloof, de pracht van het innerlijk vertrouwen, van de onredelijke aanvaarding gaat.

Zeker, ons wezen is rijk geworden. Een schaduwkroon, die voor het minder sterk bewustzijn de mogelijkheid biedt om daar te bloeien en te groeien naar het bewustzijn van een mens, die verder staat. Maar voor ons is de pracht van het leven voorbij. En zoals in de zomer, wanneer de zon schroeit, het soms lijkt of de bomen huiverend hun stoffig blad zouden willen terugtrekken uit deze verdrogende gloed, zo wordt ons soms het licht van de geestelijke zon te zwaar. Wij zouden willen vluchten. De taak, die ons wordt opgelegd, is te groot, zeggen wij. Het leed is niet te dragen. O, die beproeving, ze is te zwaar. Maar de zon gaat verder. Soms verschroeit ze dag na dag weiden en bossen tot het gras geel en vaal is en de bomen met hun verlepte blad schijnen te treuren over een verloren leven.

Ook wij, ook wij dreigen soms te verdorren in de zon. Wanneer er niet is het geloof, dat ons in de nachten brengt de verkoelende dauw van vertrouwen in de komende dag, dan dreigen wij aan het te veel aan geestelijk licht soms onder te gaan. Maar hebben wij dan deze koelte van de nacht gehad, hebben wij de stille overpeinzing van de avond, wanneer het ervaren weer plaats maakt voor rustige bespiegeling, de rust en de terugblik, hebben we die weten te gebruiken, dan komt het ogenblik, dat de zon van onze geest, deze geestelijke zon, minder fel haar stralen zendt. Ze koestert en ze warmt ons, ze omvat ons. En plots wordt het ons bewust: waar eens de bloesem was, daar baart nu het weten de vrucht.

De vrucht, niet van wetenschap. De zon van de geest rijpt niet het weten, maar het begrip. Wij verstaan de wereld rond ons plotseling beter. Wij begrijpen onszelf. En dit begrip werpen wij uit op de aarde als met een verachtend gebaar, zoals de appelboom soms met een onverschillige plof zijn vruchten ter aarde zendt. Voorbij en afgedaan, rijp. Ga nu je eigen wegen. Zo zaait een bewust mens zijn wijsheid en zijn bewustzijn, zijn gedachten uit, opdat nieuwe krachten op de wereld groeien en bloeien, opdat de geestelijke zon nieuw leven zal doen ontwaken. Maar de boom zelve? Zij weet het niet. De vrucht is gegaan en de kilte komt.

Een mens, die geestelijk bewustzijn heeft bereikt, die zich gekoesterd heeft in de stralen van de geestelijke zon, weet wel, dat hij iets bereikt heeft, maar hij heeft er geen beeld van. Wanneer die ene appelboom een woud van bomen uit zijn eigen vruchten zou zien voortkomen, zou hij nog niet weten: dit was mijn werk. Die boom zegt alleen: De zon gaat. Het wordt treurig. Ik verlies de volheid van mijn wezen. Zoals ook een mens, die zijn geestelijk licht ziet dalen, zich terugtrekt in zichzelf, huiverend als beroerd door een innerlijke kou.

En wanneer de bomen dromen in de herfst, dromen in de winter, vaak hun kruin gesnoeid ziende door een wrede wind, ja, soms zichzelf ontworteld vindende door een geweld, dat zij niet konden weerstaan, zo zal ook de mens een winter kennen. Een winter, die soms hard en koud is, omdat de wereld zo anders schijnt en omdat je niet begrijpt, wat je hebt gedaan en wat je hebt volbracht. Je kent niet je eigen deugden en je eigen fouten, je eigen bereiking en je eigen falen. Je kent dan alleen nog je eigen beleven.

Maar bedenk, zelfs in de winter kan het zonnelicht nog schijnen. Dan ontwaken soms de bomen en de struiken voor een kort ogenblik. En wuivend met hun kale takken in de kille wind zeggen ze: "Ziet, de zon leeft nog!" Zo zegt de mens onder de geestelijke zon, soms zelfs in zijn verlatenheid: Ja, er is toch nog vreugde, er is toch nog licht. Ook al is het nog zo ver af.

Daarom zingen wij het lied van de zon. O, wij weten het soms zelf niet, dat onze daden en gebaren tot een lied worden. Niet alleen aan die stoffelijke zon, die ons vreugde geeft, maar aan een geestelijke zon, die ons het leven anders doet zien en anders doet aanvaarden. Zo zingen wij het lied van de eeuwigheid, het lied van het licht, dat komt en gaat en toch altijd blijft bestaan. Het lied van een volgorde van dag en nacht, van leven en dood, dat ons ten slotte volwassen doet worden en vrucht doet dragen. Totdat wij voortleven in alle dingen. Tot de wijsheid, die in ons wezen tot stand kwam, de vrucht wordt, waarmee de wereld zich voedt.

Natuurlijk, wij zoeken allemaal naar wijsheid. Maar wijsheid is soms kil en schitterend als de rijp, die in een winternacht zich afzet op de takken; een juweel, maar kil en fel en spits. Eerst wanneer wij deze in ons weten op te nemen, wanneer wij niet de kilte van de leer maar de inhoud daarvan weten te verwerken in onszelf, dan zullen wij dáár de vruchten van hebben. En hetgeen, dat ons dit mogelijk maakt, is het licht van de zon van de geest.

Wie is de geestelijke zon van deze tijd? Ach, men zegt: Het is Jezus. Men zegt: Het is Mohammed. Het is Boeddha. Het is de nieuwe leraar, die komt. Wat geeft het, welke naam onze zon draagt. De zon, die langs de hemel gaat, kan men vele namen geven. Men kan haar groot of klein noemen. Maar zij is ons het leven. En zo is voor ons ook de gedachte aan genade, aan bijstand en hulp, die voor ons het leven zijn, die voor ons de kracht en de eenheid vormen, vrienden. En daarom geloof ik, dat ook voor ons het beeld komt - al zullen we het niet allen op het ogenblik reeds weten - van de geestelijke lente.

U weet, hoe de lente is. De knop komt aarzelend uit het blad gekropen, nog dicht in zichzelf gevouwen, zich beschuttend tegen kou en nood. Maar het licht daarbuiten is zo licht en zo groot. Het blad zal zich ontvouwen. Het koestert vol vertrouwen zijn pril, nog gelig groen in deze zon en vindt daarmee zijn werkelijke vorm en fatsoen en groeit en groeit. En waar de bloesem eens verborgen was diep in 't stille hout, daar kruipt zij nu naar buiten, ontplooit zich en zij bloeit in volle pracht. Dat doet de zon, de zonnekracht.

Voor ons komt ook de tijd, dat heel ons wezen bloeit. Dat alles in ons naar buiten treedt en dat je alle angst voor kou en nood vergeet en opgaat in een werkelijkheid van zon, van licht. Dat je in de volle pracht van heel je wezen zeggen zult: "Een leven was volbracht, maar het is niet voorbij. Uit de bloem zal komen weer de vrucht en uit de vrucht het nieuwe leven."

Het is eeuwigheid. Dat is het doel van alle streven; niet het korte bloeien in de tijd of in een andere sfeer. Want gaat je lente ook voorbij, zij keert toch altijd weer. Telkenmale ben je méér en vrij. Totdat je eens als vlinder dartaelt, gaat van bloem tot bloem, een bloesem los gebroken van de steel en in de lucht geworpen door het eigen leven. Dan zul je dwalen en streven en overal de bloem verhalen van wat er elders is in 't leven.

Maar ook de vlinder sterft. En waar zij het bestaan begon, daar blijft misschien een ledige cocon en ergens blijft wat spinsel nog, wat rupsen en niet meer. Maar ook daaruit keert dadelijk de vlinder naar de lente weer.

Ook de vlindertijd gaat voorbij. Eens word je zelve het licht, dat koestrend zijn stralen op ontluikend leven richt. Dan krijg je licht uit groter bron en kracht uit groter kracht. Ook dan is noch het leven, noch de taak volbracht. Ook dan zoek je terug naar groter bestaan. En word je voor je wereld tot duisternis, dan weet je, dat in jezelf een licht van groter bestaan geboren is.

Zo zul je van nacht tot morgen gaan, van licht tot duisternis, van lente tot winter, van winter tot zon. Een wisseling die was, toen het leven begon en die altijd blijft bestaan. Tot misschien eens de laatste fase komt en je in een wereld op zult gaan, waar licht en duister één zijn. Waar winter zomer is en winter tegelijk. Waar bloesem is de dood en vrucht, ondergang en leven.

Heb je die wereld eenmaal bereikt, dan zijn alle dingen één en in zichzelf vereend tot groter wezen. Dan hoef je niet te streven meer en niet te vrezzen. Dan ben je daar, waar de bereiking het enige is, wat telt. En het zonlicht der geest, dat thans reeds tot U daalt, dat is een licht, dat streeft om eens te komen ook in deze wereld. Om eens te ontgaan ook aan de noodzaak om de dagelijkse baan te lopen.

Maar daarom niet getreurd. Het licht bereikt ons thans, de bloesemknop breekt open. Zo dans de geestelijke vreugdedans, aanvaard de vreugde van het bestaan. De lente is begonnen, de zomer breekt straks aan. En dragen wij na dag en nacht, gaande door de tijd, de vrucht, die ons wordt tot een last en die - van ons bevrijd - groeit tot een nieuwe kracht, een nieuw begrip, een nieuwe waarde in de eeuwigheid, dan is het tijd om voort te gaan. Laat ons nu tevreden zijn, want ziet, de zonne lacht ons aan.

Zo, vrienden, dat was dan mijn bijdrage. Nu ben ik bang, dat U zult zeggen: "Wat is het weer kort vandaag. En wat is het nu weer vreemd, dat ze ons niet eens een Schoon Woord extra er achteraan geven." Maar - U hebt het al gehoord, onze inleider heeft het duidelijk gemaakt - we moesten op de een of andere manier voor die gast de gelegenheid maken om hier te spreken. Dat kost ons een beetje kracht. Vandaar dat wij ons programma zo indelen, dat naar wij menen U krijgt, wat U toekomt en wij eraan besteden, wat wij redelijkerwijze kunnen besteden.

Daarom, vrienden, gaan wij zo langzamerhand de bijeenkomst besluiten. Ik wil U echter niet helemaal teleurstellen en daarom wil ik kort nog improviseren op een onderwerp, dat U zelf kunt geven.

- - - - -

V E R A N T W O O R D I N G .

Ik moet een antwoord geven, wanneer de vraag mij wordt gesteld: "Wat heb je wel gedaan? Hoe was het met je plicht, je plichtsbewustzijn wel gesteld?" De wereld vraagt me: "Heb je gedaan, wat mijn recht is en jouw taak? Was je vol van liefdekracht of nam je eerder wraak op het bestaan? Geef antwoord."

Een antwoord geef ik, maar de waan, die in mij leeft en die soms deel van 't antwoord geeft, moet ondergaan. Want verantwoordelijk ben ik niet slechts aan mijzelve, maar aan de Bron van het bestaan.

Je hebt krachten gekregen om voort te gaan en het licht lacht je tegen op 's levens baan. Je draagt je zorgen, je pijn en je leed en je draagt diep verborgen dat, wat je weet omtrent eeuwigheid.

Je hebt het gekregen, niet om het stil te behoeden en te bewaren. Niet om het als kostbaarheid te vergaren, te onthouden aan een wereld, die je niet begrijpt. Neen, het is een kracht, die - in je gerijpt - door jou aan het leven moet worden gegeven. Niet voor jezelf maar voor allen moet je streven.

Je verantwoording is: Dit werd je gegeven als taak, als plicht en als goddelijk recht. Volbreng je je taak, of doe je dit slecht? Geef je de wereld wat jou werd gegeven? Streef je, zoals anderen voor jou ook streven?

Deel je met God je hele bestaan? Dan is het goed, dan kun je gaan en verantwoording geven aan God en het leven. Want dan heb je je taak ook werkelijk volbracht. Dan is het leven een vreugde, het sterven een vreugdige vrede, zo rustig en zacht.

Maar heb je genomen steeds en niet gegeven, onthouden wat recht was aan wereld en mens, dan doemt daar dreigend de dood in het heden, een sombere hel-lepoort, duistere grens.

Verantwoording moet je jezelf geven, maar ook aan de God, Die in je woont. Dus zorg, dat je niet met waan en beelden de waarheid in je smadelijk hoont. Werk met je krachten en werk met je gaven, geef aan de wereld wat je maar kunt. Want daarvoor alleen zijn je krachten en gaven door de Schepper gegeven. En jou is het gegund om te zijn ook een kracht en een vreugde in het leven.

Dat is verantwoordelijkheid: Wat je hebt gebruiken, zo goed als je kunt. Dat wat je krijgt gebruiken, zo goed als je kunt. Alles zien zo goed en zo zuiver, als met je bewustzijn mogelijk is.

Verantwoordelijk ben je alleen voor wat je zelve kunt en voor niets anders. Verantwoordelijk ben je voor wat jezelf kent en voor niets anders. Maar je kennen en je weten en je bewustzijn en je bereiken zijn één met dat van de wereld. En indien je faalt met de gaven jou gegeven in die wereld, dan ben je ook daarvoor verantwoordelijk.

Dus wanneer U mij vraagt om tot besluit hier iets te zeggen over verantwoordelijkheid, dan zou ik zeggen: Begrijp je eenheid met de wereld en begrijp de noodzaak om te woekeren met al wat je hebt gekregen. Want alleen op die manier kun je de schuld aflossen tegenover de Kracht, die je in leven houdt, Die je het leven heeft gegeven en Die je zal doen voortbestaan. Schuld voor de grote gaven.

Het is jouw verantwoordelijkheid, dat je niets van wat God je geeft, te-loor laat gaan in een nutteloos zoeken naar jezelf. Wanneer je dat doet, dan kun je verantwoording geven aan God en zeggen: "Heer, met wat U mij gegeven heeft, heb ik gedaan wat ik kon." En wees ervan overtuigd, dat dan de goddelijke Krachten antwoord geven: "Het is voldoende."

Mijne vrienden, ik wens U toe, dat dat het antwoord is, dat U eens zult krijgen, wanneer U zegt: "Kijk, hier ligt mijn leven." En dat het antwoord zal zijn: "Het is voldoende, omdat je gegeven hebt, wat je kon, zo goed als je het wist te geven."

En nu wens ik U allemaal een prettige zonnige Zondag met veel zonnige gedachten. En moge het bewustzijn voor verantwoordelijkheid niet wegblijven, dan hoop ik, dat U Uw verantwoording licht kunt dragen als een sieraad en niet als een zware last. Een prettige dag verder.

.....